

1. Леви – Слони 1:0

Стрілка – найкраща собака в цілому світі. Так думаю я. На жаль, ніхто зі мною не погоджується. Мама й тато віддали її під мою опіку, бо самі просто не годні з нею впоратися. Тільки я це можу. Стрілка виконує все, що я кажу, хоч не обов'язково тоді, коли я її до цього спонукаю. Якщо я крикну «Сюди!», вона виконає, врешті-решт, хоч іноді мені доводиться чекати наступного дня або ще наступнішого.

Проте вона **ГЕНІАЛЬНО** виконує усілякі інші речі. Наприклад, вона може:

1. Летіти, як грінка з тостера. (*Грінка з лапами, звичайно.*)

2. Стрибати, як кенгуру на айсберзі. (*Кенгуру, який хоче зігритися.*)
3. Жерти, як Жаборотий Фредді. (*Він мій однокласник і я раз бачив, як він жер три пончики з варенням ОДНОЧАСНО. Гидота, правда?*)
4. І, що найголовніше, вона геніально ПОТРАПЛЯЄ В ХАЛЕПИ. Стрілка вже мала більше халеп, ніж сотні грабіжників банків. Вона фактично потрапляла в халепи з татом, мамою, мною, моєю приятелькою Тіною, мамою Тіни, поліцією, собачою гицелькою і майже половиною мешканців нашого міста.

А ще вона дуже добре опікується своїми цуценятами. Вона має трьох цуциків, які називаються ось так: *Один, Два і Три*. Ага, я знаю, не надто оригінальні імена. Я хотів назвати їх *Сюсіком, Дзюриком і Пісюриком*, але мама сказала:

– НІЗАЩО! Це некультурні імена, Треворе, – наголосила вона.

– Це некультурні цуцики, – відповів я. – Особливо, коли сюсяють і...

– Припини, – не дала мені доказати мама. – Не треба подробиць, дуже тобі дякую.

Досить того, що за ними доводиться постійно прибирати.

– Але ж ти мені це загадуєш робити, – зауважив я.

– Бо це твоя собака, – мама не забарилася з відповіддю.

– Але ж вони не мої цуцики, а Стрілчині. Це вона має за ними прибирати.

– Вона собака, – не вгавала мама. – Ти часто бачив собаку з відром і шваброю?

Я знизав плечима.

– Її можна було б навчити.

Мама зробила круглі очі, а тоді вибухнула реготом.

– Гарні ж у тебе жарти! Цю собаку навіть дихати неможливо навчити, не кажучи вже про якісь корисні речі.

– Мамо, Стрілка знає, як дихати, а вміння дихати буває дуже корисним.

– А ти, малий нахабо, чудово знаєш, що я мала на увазі. Скільки разів ти вже пробував її дресировати? І скільки разів зазнавав невдач? Слова «Стрілка» і «дресування» просто несумісні.

Мушу визнати, що тут, мабуть, мамина правда.

Маю на увазі, що Стрілка не реагує навіть на власну кличку! Так чи інакше, але мама й тато вирішили: якщо цуцики не залишаються у нас назавжди, то й клички їм не потрібні, тому в підсумку вони називаються *Нудно*, *Нудно* й *Занудно*. Інакше кажучи, *Один*, *Два* і *Три*.

– Якраз перед Різдвом їх можна буде й позбутися, – зрадів тато. – Пречудово!

– Але ж це буде їхнє перше Різдво! – запротестував я. – Може, залишимо їх? Будь ласка?!

Тато звів очі до небес, немовби шукаючи помочі, але ця поміч, як на мене, виявилася не надто помічною.

– Ні! – коротко відрізав він.

– Я їх годуватиму, – запропонував я і скорчив свою найблагальнішу міну.

– Ні! – повторив тато. – І не треба удавати із себе конаючого дебіла.

Я зробив останню пропозицію:

– Я їх у вас викуплю.

Мама зітхнула:

– Треворе, цуцики ростуть. Скоро вони вже наздоженуть за розмірами свою матір, а то й переженуть її. Ти не маєш грошей,

щоб викупувати їх чи годувати, а у нас для них немає місця. І так уже цілими днями тиняються під ногами Стрілка й Ерік.

Якщо ви не все второпали, Ерік – це кіт, якого привела додому Стрілка, коли загубилася кілька місяців тому. (*Вона ще привела недоумкуватого бабуїна, але то вже інша історія.*) Тато хотів назвати kota Тайгером (*тобто Тигром, бо це ім'я відомого гравця в гольф Тайгера Вудса*), але я б ніколи не погодився мати в хаті тварину, названу на честь гравця у гольф. Я вас прошу! Я запропонував назвати kota ім'ям якогось вікінга. Тато хотів знати чому.

– Бо він так виглядає.

– Це кіт, Треворе. Як він може виглядати вікінгом?

– Він волохатий і лютий, – пояснив я. – Вікінги також були люті й волохаті – за винятком, звичайно, лисих. Ті були, мабуть, просто люті.

Тато хвильку дивився на мене, намагаючись підібрати відповідні слова. Він ворухив вустами, але не зміг зронити жодного звуку.

Урешті-решт він піддався:

– Гаразд. Нехай буде Еріком, – тато подивився на кота. – Що ти на це, Еріку?

Ерік сів, видав кілька огидних звуків, витягнув шию й голову, а тоді відригнув жмутик шерсті.

– Дуже мило, – буркнув тато. – Щось не пригадую, щоб таке робили вікінги, – він зібрався вийти з кімнати, але Ерікові це не сподобалося, тож він стрибнув на його ліву ногу і загнав у неї кігті.

– О-ОЙ!

Ерік відпустив його й пішов собі геть, високо задерши хвоста. Якби він умів розмовляти, то сказав би, мабуть, таке: «Не заїдайся зі мною, синку. Я – вікінг Ерік!» – я внутрішньо усміхнувся, пишаючись тим, яке ім'я щойно дав йому. Можу закласти-ся, що Ерікові воно припало до душі.

Дивовижно, але Ерікові подобається Стрілка з цуценятами. Вони живуть у великій злагоді. Ерік з ними бавиться. Дозволяє їм стрибати на нього й ганятися за його хвостом. Ерік зі Стрілкою – великі друзі. Можуть годинами сидіти разом. Ви подумайте, що я з'їхав з глузду, але інколи мені здається, ніби вони про щось ведуть бесіду.

Проте це все не зупинить маму й тата від продажу цуценят. Тато повісив у місцевій крамничці оголошення «ЦУЦЕНЯТА НА ПРОДАЖ», і ще одне – у гольф-клубі, який він відвідує.

(Ох-ох-о. Гольф. ЩО ЦЕ ТАКЕ? А я вам скажу. Це люди, що тиняються цілісінкрий день у пошуках загубленого ними крихітного м'ячика. Своїми ключками для гольфа вони тільки те й роблять, що порпаються у кропиві. І ось, коли нарешті ЗНАХОДЯТЬ свого м'ячика, що вони роблять? Знову по ньому луплять, знову гублять і знову шукають наступні три роки. І це ви називаєте ГРОЮ?)

Так чи інакше, але сьогодні до нас прийшов якийсь дивний тип, щоб подивитися на цуциків. Варто було мені лише глянути на нього, як я відразу зрозумів, що в нього не всі дома. Він мав величезні вуса. Цілий куц під носом. Наче у нього з носа вилазив волохатий тибетський як. А його очі за товстими лінзами окулярів постійно кудись відпливали.

Його звали містером Слокамбером, йому дуже сподобалися цуцики, і він сюсюкав